

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie.

Prenumerata wynosi:

Table with 4 columns: W miesiącu, kwartał, półrocze, rok. Rows for W Austro-Węgrzech, z jednorazową przesyłką poczt., z dwarazową, W Państwie Niemieckim, W innych państwach.

Za odosłaniem do domu miesięcznie 60 hal., kwartalnie 1 kor. 20 hal., półrocznie 2 kor. 40 hal., rocznie 4 kor. 80 hal.

Prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przysyła się nadając wprost do Administracji „N. Reformy“ w Krakowie.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji 41. Administracji Nr 241. Dla reklam zamiejscowych 1572.

W Łwowie sprzedawają numerów po 12 hal. w Burse dzienników S. Sokolowskiego, ulica Jagiellońska 3 i w Burze Płonna, ulica Karola Ludwika 9.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA

REFORMA

WYDANIE PORANNE

Prenumeratę przyjmują:

zamiejscową: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe; miejscową: Administracja „Nowej Reformy“... Główna trafikarna w Rynku... Agencja J. Hopcsana i A. Salomonowej...

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przyjmują: W Łwowie Bura dzienników: A. Buchstab, ul. Karola Ludwika 21... W Jarosławiu J. Soszyńska... W Tarnowie M. Rockach... W Wiedniu Herman Goldschmidt...

Ogłoszenia (inzeraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca wiersza drobno pismem (petit) za pierwszy raz 24 h., za każdy następny raz 18 h. Nadesłane po 80 h. od wiersza... Główny publiczny 2 kor. od wiersza... Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany, pierwszy raz 40 h. Załączniki do „Nowej Reformy“ (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmują się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów.

Bilans tymczasowy.

II. Kraków, 27 listopada.

(k. s.) W rozgłoszonej swej mowie powiedział niedawno Churchill, że pogrom Niemiec, który nastąpi w drugim lub trzecim roku wojny, będzie zupełniejszy, niż gdyby zaraz w pierwszej fazie wojny wojska koalicji były wkroczyły do Berlina. Dlaczego? Oto dlatego, że tempo zwycięstwa Niemiec jest o tyle szybsze od tempa zwycięstwa koalicji, że po prostu nie atakując, pozostawiając Niemcy nawet na zdobytach przez nich terytoriach, koalicja zwycięży samą — cierpliwością... Tak więc odchodzący na pole walki rozgłoszony minister angielski pozostawia swój ojczyźnie na pamięć nie tylko nową teorię „cierpliwości jako — materii wybuchowo-niszczącej. Czogo nie dokazywał tony ekra-zytu, pikryny lidytu i strumienia trujących i płonących gazów, wyrzucanych pod ciśnieniem 150 atmosfer, tego dokazuje tak prosty i pospolity środek jak — cierpliwość. Piękna ta teoria ma jednak jeden brak: oto owo bardzo szybkie zwycięstwo Niemiec ustanie w chwili, kiedy Anglia i koalicja ograniczą się do — cierpliwości. Wówczas całkiem po prostu także i Niemcy uzbroją się w — cierpliwość, i teoria Churchilla o ich szybszym zwycięstwie się podzieli los wszystkich innych teorii, które Anglia w ciągu tej wojny zamiast zapowiadanych kompuśów co czas jakiś wysyłała w pole... Kitchener zapowiedział na marzec cztero-milionową armię angielską. Równy czterem milionom Francuzi zapowiedzieli trzymilionową armię angielską na — maj. Nie ma żadnego powodu sądzić, że marcowi obietnica Kitchenera oka-że się bardziej realną, niż majowe przyrzecze-nie Frencha.

roczna kampania ich przyniosła im blisko 600 tysięcy strat w ludziach, obryzane zużycie ma-teriału wojennego, ruinę finansów, niebezpie-czeństwo utraty Libii i — ani jednego kilome-tra kwadratowego z tych terytoriów, które im Austria była gotowa odstąpić dobrowólnie...

Nigdzie więc i na żadnym punkcie koalicja nie osiągnęła żadnego ze swoich wspólnych ani indywidualnych celów, dla których wojnę roz-poczęła. Przeciwnie, wszędzie, zarówno na wschodzie, zachodzie, jak południu, cele koali-cji z pierwotnych pozytywnych przemieniły się w wyłącznie negatywne. Dziś koalicja wa-łczy już nie, aby pobić, ale aby nie być po-bitą... Ale klęska zaczyna się właściwie już tam, gdzie zaczyna się konieczność obrony przed klęską. Albowiem czynniki, które wytwarzają konieczność obrony przed klęską, są zarazem

czynnikami klęski. Mają one to do siebie, że obrona potęguje je raczej niż osłabia. Wskutok tego właśnie bil góćcie syna, nie za to, że prze-grał, ale za to, że się — odgrywał...

Najsukuczniejszą obroną jest przerwanie działalności, która tę obronę uczyniła konieczną. W wojnie jest to przerwanie wojny. Dla ca-łej bez wyjątku koalicji, wojna utraciła swą pozytywną celowość. Negatywnie zaś cele woj-ny — zniszczenie ujemnych jej skutków, jest możliwym tylko przez rychłe zawarcie pokoju, który sam jeden może jeszcze uratować przy-najmniej części tego, czego wojna nie zdoła już uratować. Dalsze prowadzenie wojny przez koalicję jest rzeczy bezcelową, którą wytlumaczyć mo-żna tylko małodusznością kierowników, nie mających dość siły moralnej, aby się w czas przegnać do przegranej i zastąpieniem spole-czeństw, którym prasa i agitacja odebrały zdolność trzeźwego sądu. Są jednak oznaki budzenia się świadomości w opinii publicznej państw koalicyjnych. One też zwiastują zbliżający się koniec wojny.

licy. Kitchener doniósł do Rzymu, że An-glia mogłaby, ze względu na interesa egipskie, tylko w takim wypadku posłać wojska na Bal-kan, gdyby także inne mocarstwa, należące do koalicji, wsparyły tę akcję dostatecznymi siłami wojsk. Nadto także Włochy musiałyby się zgo-dzić na pewne kompensaty dla Grecji.

Podezsa pobytu Kitchenera w Atenach nade-szła odpowiedź rządu włoskiego, że Włochy tylko w tym wypadku mogłyby poczynić us-tępstwa na Bałkanie, gdyby otrzymały od An-glii kompensacye w Abisynii. Pod tym warun-kiem wysłałyby Włochy wojska pomocnicze na Bałkan.

W sprawie tej toczą się dalsze rokowania po-między Anglią a Francją, wszelako odjazd Kitchenera świadczy, że desinteressement An-glii działa deprymująco.

Kosowe Pole w ręku sprzymierzonych.

(Telegram c. k. Biura korespondencyjnego.)

Wiedeń, 27 listopada.

Urzędowo donoszą 26 listopada 1915:

Południowo-wschodni teren wojny.

Walczące nad górną Driną wojska austro-węgierskie wyparły nieprzyjaciela poza Goleś i poza siodło Kozara i zajęły Cajnicę. Także na Giljeva Planina na południowy zachód od Sjenicy wyparły nasze bataliony Czarnogórców.

Na południe od Nowego Bazaru wdzierają się nasze kolumny na Mokra Planina. Na południowy zachód od Mitrovicy rozpuścił się serbski straż tylny.

Kosowe Pole znajduje się w całości w ręku sprzymierzonych.

Rosyjski teren wojny.

Nie ma żadnych szczególniejszych wydarzeń.

Włoski teren wojny.

Położenie w Goryckim niezmiennie. Gwałtowne walki trwają dalej. Kilkakrotne ataki nieprzyjaciela na odcinek Osłavij rozbiły się. Na północnym stoku Monte San Michele walka w nocy jeszcze trwała. Jeden atak na szczyt tej góry został naszym ogniem stłumiony. Wy-pady na obszar San Martino zostały odparte.

Im jaśniejsi Włosi muszą poznać bezcelowość także ostatniej swej ofenzywy, tem częściej padają ciężkie bomby i płonące granaty do miasta Gorycyi, które obecnie planowo strzałami zmienia się w gruzy. Z dnia na dzień zwiększa się liczba spalonych i zniszczonych strzałami domów i kościołów. Dotychczasowe szkody w budowlach można ocenić na dwadzieścia pięć milionów koron, zaś szkody we własności prywatnej, dzielach sztuki i w zbiorach wogóle nie dadzą się ocenić.

Komunikat naczelnego kierownictwa armii niemieckiej.

(Telegram c. k. Biura korespondencyjnego.)

Berlin, 27 listopada.

Biuro Wolffa donosi: Wielka główna kwatery, dnia 26 listopada 1915.

Zachodni teren wojny.

Na wielu miejscach frontu walka działowa.

Wschodni teren wojny.

Grupa wojsk generala polnego marszałka Hindenburga uderzyła próbę Rosyan prze-kroczenia rzeki Misa koło Pulpe, oraz odparła nieprzyjacielskie ataki koło Bersewünde i na za-chodnim froncie Dźwinka.

Bałkański teren wojny.

Na południowy zachód od Sjenicy i od Mitrovicy zostały odrzucone nieprzyjacielskie straż tylnie, które w tych miejscach jeszcze się trzymały przed frontem grupy wojsk gene-rał polnego marszałka Mackensena.

Plan akcyi koalicji w Salonikach.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“.)

Wiedeń, 27 listopada.

»Südslawische Korrespondenz« donosi z Bu-karesztu: Jednoznaczne doniesienia z Aten przedsta-wiają położenie wysadzonych na ląd wojsk an-gielskich i francuskich jako bardzo trudne. Nie jest rzeczą wykluczoną, że siły te trzeba będzie z powrotem wyładować na okręty.

Wydatna pomoc dla Serbii w obecnych wa-runkach jest prawie wykluczona. W kołach wojskowych stracono zupełnie nadzieję urato-wania Serbii. Nawet Kitchener określił akcyę na Gallipoli i wysadzenie wojsk w Salonikach jako błędy militarne pierwszego stopnia.

General Sarraill uważa też ekspedycję przez Saloniki za zupełnie chybioną.

Armia serbska cofnie się bez bitwy.

(Tel. wł. „N. Reformy“.)

Zurych, 27 listopada.

»Riecz« donosi: Według oświadczeń petersburskich dyploma-tów, armia serbska nie będzie się wdawać w żadne nowe walki rozstrzygające, lecz cofnie się do Albanii albo do Czarnogóry.

Rząd serbski zdezyorientowany.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“.)

Berlin, 27 listopada.

»Tägliche Rundschau« donosi z Lugano: Prasa włoska przyznaje bez zastrzeżeń, że

położenie Serbii jest rozpaczliwe. Po stracie Prizrenu i Mitrovicy pozostaje Serbom jedynie tylko jeszcze przelamanie się przez linie bulgar-skie pod Koczana. Rząd rozważa, czy nie nieć z Prizrenu do Ochrydy.

Doniesienia paryskie, według których rząd serbski przynosi się do Skodaru, uważają w Rzymie za fałszywe.

Komunikat bułgarski.

(Telegram c. k. Biura koresp.)

Sofia, 27 listopada.

(Agencja bułgarska). Sprawozdanie urzędo-we o operacyach z 23 hm.: Od dziesięciu dni toczyły się około Prisztiny zacięte walki. Armia nasza okoliła dziś osta-tecznie Serbów od północy, od wschodu i po-ludnia. Nieprzyjacieli podjął ostateczne wysiłki, aby utrzymać się przy stanowisku, ponieważ jednak nie mógł sprostać naszemu naporowi, został ze swoich ostatnich stanowisk wyrzucony i zmuszony do odwrotu ku zachodowi. O pół do 3-ciej po południu jeden z naszych pułków ka-waleryi pierwszy wjechał do miasta, za nim wojska nasze frontu północnego i oddział ko-lumny niemieckiej. Liczba jeńców i ilość lu-pów nie są jeszcze ustalone.

Niezdania dowódców na Bałkanie.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“.)

Budapeszt, 27 listopada.

»Vilag« donosi z Salonik: W kwestyi akcyi bałkańskiej panuje wielka różnica zdań pomiędzy generalami wojsk koa-

Eskaadra rosyjska na wybrzeżach bułgarskich.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“.)

Wiedeń, 27 listopada.

»Korr. Rundschau« donosi z Bukaresztu: »Universul« przynosi wiadomości, że niedaleko wybrzeży bułgarskich pojawiła się ponownie eskaadra rosyjska, złożona z 15 jednostek bo-jo-wych, w tej liczbie trzech dreadnoughtów, świe-żo oddanych na użytek floty.

Akcyja Włoch na Bałkania.

(Tel. wł. „N. Reformy“.)

Zurych, 27 listopada.

Według doniesień z Rzymu Włochy są zde-cydowane przedsięwziąć zupełnie samoistną akcyę na Bałkanie.

Włosi lądują w Albanii.

(Tel. wł. „N. Reformy“.)

Berlin, 27 listopada.

»Tägliche Rundschau« donosi z Kopenhagi: Według depeszy londyńskiej z Rzymu, roz-poczęły się wyładowywania wojsk włoskich na wybrzeżu albańskim.

Stanowisko Grecyi.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Paryż, 27 listopada.

»Petit Parisien« podaje rozmowę swego kore-spondenta w Atenach ze Skuludisem, który upo-ważnił go do podania do wiadomości: 1) że Grecya jest i pozostanie neutralną, mimo wszel-kiego nacisku, z jakiegokolwiek strony pocho-dził. 2) że neutralność ta wobec sojuszników a zwłaszcza wobec Francyi zachowa swój cha-rakter przyjazny. W Grecyi nie podniesie się ani jeden palec przeciw wojskom sojuszników.

Skuludis zachwiany.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“.)

Kopenhaga, 27 listopada.

Według londyńskich doniesień z Aten stano-wisko Skuludisa jest zachwiane. Prawdopo-dobnie stanie na czele gabinetu Rhalis.

Żądania koalicji.

(Telegram c. k. Biura koresp.)

Lugano, 27 listopada.

»Corriere della Sera« donosi z Aten: Nota czworostronowa rozpoczyna się zapewnie-niem przychylności i sympatyi dla Grecyi i do-maga się:

1) by wojska serbskie, angielskie i francuskie w razie przejścia na teren grecki nie były roz-brajone, ani molestowane, lecz by im pozosta-wiła swoboda ruchów, 2) by ułatwiono akcyę wojsk sojuszników, dając im swobodę użycia wszystkich dróg, linii kolejowych itd.

3) Sojusznicy mają otrzymać prawo obsadze-nia prowizorycznie innych punktów Grecyi. 4) Na wyż wymienione żądania dana ma być obowiązująca urzędowa odpowiedź na piśmie.

Wczoraj rano, a więc przed odpowiedzią na notę, ogłosiło poselstwo angielskie, że przy-trzymane na Malcie transporty zboża dla Gre-cyi puszczono i że zniesiono zarządzenie bloka-dy, a poselstwo włoskie zakomunikowało dzien-nikom greckim wywody jednego dziennika z Rzymu, że Włosi żywią pełną sympatję dla Grecyi i że po wojnie wezły grecko-włoskiej kultury i interesów jeszcze bardziej się zacie-snią.

»Secolo« powiada, że Grecya przyjęła ża-dania w sprawie bezpieczeństwa wojsk sojuszni-ków i wyraziła nadzieję, że dojdzie do pełnego jasnego porozumienia z czworostronem, jeżeli tenże życzenia swoje konkretnie sformuluje.

Powrót uchodźców do Lwowa i Galicyi wschodniej.

W związku z informacjami, zamio-szczonymi w czwartkowym, pop. wy-daniu »Now. Reformy«, otrzymujemy w tej sprawie od naszego korespon-denta z Wiednia dalsze szczegóły:

Rozporządzenie ministerjalne w sprawie po-wrotu uchodźców do Galicyi wschodniej ogło-szone będzie za kilka dni. Woźno będzie wracać uchodźców do Lwowa i kilku powiatów Galicyi wschodniej.

Powiat Iwowski jest wyłączony.

Dla zorganizowania powrotu tych uchodź-ców urządzone będą pociągi z b i o r c z e (Sam-melzüge), wyłącznie przeznaczone dla uchodź-ców. Innych pociągów używać im nie wolno. Uchodźcy, wracający pociągami zbiorowy-mi, nie potrzebują pozwolenia komendy eta-powej do podróży.

Zawieszenie Trybunału Lubelskiego.

»Ziemia Lubelska« z dnia 22 bm. donosi: W niedzielę dnia 21 listopada br. o godzinie 10 rano prezes Trybunału, p. Stanisław P r z e-w-u-s-k-i, otrzymał pismo treści następującej: Militärgericht des k. u. k. Kreiskonmandos Lublin E. N. 1201/15 Civ.

Do Wielmożnego Pana Stanisława Przewo-skiego, adwokata przysięgłego i prezesa Try-bunału Lubelskiego w Lublinie.

Lublin, dnia 20 listopada 1915.

Na podstawie polecenia c. i k. wojskowego generalnego gubernatora z daty Lublin 18 li-stopada 1915 l. 4069 rozwiązuje się ustanowio-ny przez Komitet Obywatelski miasta Lublina Trybunał Lubelski i wzywa się Wielmożnego Pana, jako Prezesa tegoż Trybunału, ażeby na tychmiast czynności tegoż Trybunału zawiesił i wszelkie zawiesi, a jeszcze nie ukończone w tymże Trybunale, sprawy przesłał za spisem tu-tejszemu Sądowi Obwodowemu, urzędującemu przy tejtęjszym c. i k. Sądzie Wojskowym. Zarazem wyrażam w imieniu c. i k. Wojskowego Generalnego Gubernatora, tak Wielmożnemu Panu, jako prezesowi, jak i wszystkim człon-kom Trybunału, uznanie i podziękowanie za ich pracę obywatelską i pryczynienie się do utrzy-mania porządku prawnego w czasie przejściowym. Zawiadaniom równocześnie Wielmożnego Pana, że Obywatelskie Sady Pokoju mają nadal spełniać swoje czynności. O tem zarządzeniu zawiadamia się wszystkich sędziów pokoju, tu dzież sędziów gminnych tutejszego powiatu, a także Magistra miasta Lublina do rąk prezesa» (podpis) E b n e r, Oberstauditor, Kierownik sądu.

Z obrad poleskich w Wiedniu.

(Koresp. własna „Nowej Reformy“.)

Wiedeń, 24 listopada.

W sprawie moratorium dla Galicyi narady nie są jeszcze ukończone. Jak wiadomo, koń-czy się moratorium z dniem 31 grudnia b. r. i chodzi o to, czy je przedłużyć bez zmiany, czy też stopniowo znieść. Przy naradach, odby-tych przez posłów w obecności zastępców wic-kiich banków, przedsiębiorstw i towarzystw za-liezkowych, okazało się, że zniesienie morato-ryum byłoby przedwczesnym nie tylko w t. zw. »sejsiejszym okręgu wojennym«, ale także w tej części kraju, która jest więcej od-dalona od terenu wojny.

Wypadki wojenne dotknęły ciężko cały kraj, który dopiero po długim czasie się podźwignie. Odbudowa kraju dotychczas jeszcze się nie rozpoczęła, a stosunki gospodarcze popęszyły-by się, gdyby wpłynęły do kraju te wielkie su-my, jakie mu się należą z tytułu świadczeń rzą-dowych za rekwizyce, szkody wojenne i t. p. W kołach poselskich obliczają tę kwotę na 900 milionów koron. Formalności praw-nicze i rachunkowe wynagają jednak je-szcze wiele czasu, tak, że nie tak rychło spo-dziewać się należy wypłaty świadczeń rządo-wych. To też posłowie sądzą, że morato-ryum powinno być przedłużone aż do zatwienia sprawy świad-czeń rządowych, któreby się przyczyni-ły do ożywienia stosunków gospodarczych w kraju. Zdaniem referenta Koła polskiego, pu-sła Grossa, należałoby morato-ryum zasadniczo przedłużyć na rok, ale po upływie 3 miesięcy (od dnia prze-dłużenia moratorium) przyznać sądom prawo indywidualnego zlagodzenia przepisów (Abbau des Moratoriums) w ten sposób, że co kwartału dłużnik zobowiązany byłby spłacić 5% kapi-tału i odsetki od tej części kapitału. Aby za-pobiedz kosztom niepotrzebnym, protestowanie weksli miałoby być zaniechane. Tylko na wy-padek skargi weksle mogłyby być protestowa-ne. Kompetentnym byłby zawsze sąd miejsca zamieszkania dłużnika z udziałem żywieli o-bywatelskiego.

Zadaniem dalszych narad będzie ostateczne ustalenie przepisów nowego moratorium dla Galicyi w sposób, odpowiadający stosunkom kraju. Z obrad dotychczasowych z ministrem skar-

KRONIKA.

Kraków, 27 listopada.

29 listopada w Krakowie. Program uroczystego wieczoru, urządzającego staraniem N. K. N., obejmuje: 1) Słowo wstępne wygłosi rektor dr Stanisław Smolka, 2) Moniuszki: Uwerturę do „Italki” i Szymanowskiego: Preludya a i b wykoną kwartet smyczkowy pod kierunkiem prof. Kopystyńskiego, 3) Słowackiego: „Hymn” i Norwida „Przebieg Chopina” wykoną p. Bandrowska z tow. chóru, 4) Niewiadomskiego: „Dzwony” i Żeleńskiego: „Z Nocą Letnicą” odśpiewa p. W. Hendrychówna z akompaniamentem prof. Walewskiego, 5) Wyspiańskiego: „Noc listopadowa”, akt I, wykonają pp. artyści i artyści teatru krakowskiego, 6) Dunikowskiego: „Pieśń żołnierska” i „Pytasz, moja miła” wykoną kwartet głosowy pod kierunkiem p. Bolesława Walewskiego, 7) Słowackiego: „Uspokojenie” wygłosi p. Kochanowicz, 8) Noskowskiego: „Smutno” odśpiewa p. Hendrychówna, 9) Krasiniego: „Roma” i Słowackiego: „Wassawa” i „O Polsko, Polsko” wygłosi p. Solska, 10) staro pieśni polskie wykoną kwartet głosowy pod kierunkiem prof. Walewskiego.

Biuletyn wieców sprężdaje Kasa Teatru miejskiego. Program układu artysty Procyłowicza o-zdobiony jest na stronie tytułowej ślicznym orlem polskim pomysłu p. Filipkiewicza młodszego. Cały szereg artystów malarzy i artystek nadesłano komitetowi autentyczne szkice, które będą stanowiły cenną pamiątkę wieczoru.

Gwiazdka dla legionistów. Arcyksiężna Izabella, małżonka arcyksięcia Fryderyka, naczelnego wodza armii austro-węgierskiej, przyjęła protektorat nad organizacją Gwiazdki dla legionistów, o czym ochmistrz arcyksiężnej zawiadomił wczoraj telegraficznie profesora Jerzego hr. Mycielskiego.

Honorowe prezydium komitetu objęła JE. hr. Zofia z Potockich Zdzisławowa Tarnowska.

Powrót tułaczy krakowskich. Znaczący już kilkakrotnie, iż uchodzący krakowscy, którzy powrócili z baraków chocońskich, gdzie, jak wiadomo, pobierali zasiłki rządowe, także i w Krakowie będą pobierać takie same wsparcia przez cztery tygodnie. Pierwotnie sążono, że zasiłki to będzie wypłacał krakowski magistrat, tymczasem nadeszło rozporządzenie, iż asygnaty na te zapoznogi dla emigrantów będzie wydawała krakowska dyrekcyja policyjnej, gdzie już zorganizowano odrębne biuro i przydzielono potrzebny personel. Kierownikiem biura jest st. komisarz dr Gulkowski. — Uchodzący zgłaszać się mogą do tego biura, mieszczącego się w gmachu dyrekcji na pierwszym piętrze, już w najbliższy poniedziałek i mają przynieść ze sobą dokumenta, wydane im przez władzę w Choceniu. Policja stwierdzi, czy podane szczegółowo przez interesowanych są prawdziwe, potem dopiero będzie wydawała asygnaty i kwity, z którymi uchodzący udawać się będą do urzędu podatkowego po odbiór pieniędzy. Zapomogą wypłacane będą tygodniowo.

Skargi na rozdawnictwo kart chlebowych. Z kilku stron otrzymano żądania na zbyt niewygodną dla stron manipulacyjną przy wydawaniu kart chlebowych w formie przy ulicy św. Jana. Strony muszą w małym ciemnym przedsielisku wyczekiwać sznurami na swoją kolej, czego dałoby się uniknąć, gdyby, jak z początku, wydawano karty w wielkiej, wygodnej sali. Strony proszą tą drogą magistrat o zbądanie tych zażeń.

Rodzina Sieroca i Dom Sierocy. Z Komitetu opiekuńczego Rodziny Sierocy, oraz z Komitetu, opiekującego się Domem Sierocy na Białym Prądku, otrzymujemy następujące spistowanie: „Rodzina Sieroca” zakłada schroniska, przeznaczona dla sierot po polskich żołnierzach i po polskich legionistach, natomiast Dom Sierocy na Białym Prądku, przeznaczony jest dla sierot wojennych wszelkiej kategorii, jakkolwiek obecnie główną część dzieci stanowią sieroty po polskich uchodźcach. Szanownych ofiarodawców upraszamy uprzejmie o łaskawe rozróżnienie tych dwu instytucyj. Danka na „Rodzinę Sierocą” przyjmuje p. Aleksandra Russanowska (Siemiradzkiego 20), a na Dom Sierocy w Białym Prądku p. Jadwiga Godulska (Aleja Krusińskiego 19), a oprócz tego administracyja pism. — Również uprasza się o wyraźne zaznaczenie, na którą to instytucyję ofiary są składane w tychże administracyjach.

Święty Mikołaj polskich dzieci. Tradycyjna uroczystość z okazji św. Mikołaja obchodzona będzie staraniem krek. Kola Ligii kobiet dn. 5 grudnia o godz. 3 po poł. w sali hotelu Saskiego. — Panie urządzające uroczystość, zwracają się do dzieci z serdecznym wezwaniem, zachęcając je, aby za zezwoleniem rodziców wzięły w niej jak naj-

Wreszcie dnia 11 listopada otrzymał ekas. Durski następujący telegram: „Wojskom, które wczoraj w zwycięskim szturmie wzięły K...., wyrażam moje pełne uznanie, oczekując równocześnie, że potrafią one także pozo-cywie tamtejsze utrzymać przeciw wszelkim nie-przyjacielskim atakom. W imieniu Jego Cesarskiej Mości Cesarza Niemiec, nadając marszałkowi polnemu poręcznikowi Durskiemu Żelazny krzyż. Wraz z tym telegramem nadszedł drugi: „Wodzowi walecznej dywizyj polskiej przesyła-my z powodu tego odnaczenia nasze najserdeczniejsze gratulacye.

**DARY I SKŁADKI NA GWIAZDKĘ
DLA LEGIONISTÓW**
Plac Maryacki L. 9, I. piętro, od godziny
10—1 i od 4—7.

Datki pieniężne przyjmuje także Admini-stracya „Nowej Reformy“.

po terminie nie dorachnuje się swoich zapowia-dzianych czterech milionów nowozaciężnych żołnierzy.

Z Niszu.

„Berliner Tagblatt” przynosi następujący (spó-żniony) telegram z Niszu swojego korespondenta wojennego dra L. Lederera: Długi, wązki jak grób skrawek ziemi pozostał królówi serbskiemu Piotrowi z krwawej epuizcy po Obrenowiczach. Resztki wojsk serbskich, jak zwierzyna przez nagonkę pędzone są do ciąsnego kotła przez wojska masarstw centralnych i Bul-garyi. Na jednym z krańców tego kotła leży Nisz, do niedawna druga stolica Serbii, obecnie zaś chwilowa siedziba komendy wojsk bułgarskich.

Tu przebywał często król Piotr, o ile nie leczył swojego chorego ciała w kąpielach. Tu nocował, gdy wracał śmiertelnie zmęczony z okopów, gdzie nieraz chwycił w pokrzywione reumatyzmem palce karabin, ażeby z niego strzelać do nieprzy-jaciół wśród swoich żołnierzy, walczących na śmierć, już tylko o śmierć. W parterowym domku przy je-dnej z bocznych ulic, własności pewnego adwoka-ta, mieszkał król Piotr i tu z Pasieczem rozmyś-ślali nad planami swoimi, które się rozwijały jak dym. W jednym z pokojów stoi datąj wazkie łóżko żelazne, na którym spiał król. Na ściance wisi portret króla czarnogórskiego, u którego król Piotr ma znaleźć przytulak.

Mieszka tu obecnie wódz I armii bułgarskiej generał Bojadjew. Wszędzie na stolach porozkładane mapy. Wieczorem przebywa generał w kasy-nie wojskowej i tu przyjął przedstawicieli prasy. W sali kasyjna widać wielki baldachim purpurowy nad sporą estradą. Tu zasiadał król Piotr z rodziną podczas uroczystości i zabaw swoich oficerów. Tu obradowała w dniu 20 lipca 1914 r. skupczyna, gdy uchwalila odrzucić uli-matam Austrii. Tu Pasiecz w gronie oficerów i dy-matow angielskich i francuskich postanowił Serbów poprowadzić na śmierć. Teraz w tej sali objadają oficerowie bułgarscy z gośćmi austro-wę-gierskimi i niemieckimi.

General Bojadjew, który tu, jak wspomnieliśmy, przychodzi co wieczór, oświadczył dziennikarzom: — Naszem naturalnem dążeniem jest zacięcie o ile możności przestrzeń, na którą cofa się armia serbska. Nie można zresztą mówić o regularnym odroceniu armii serbskiej, która się rozpadła na dwie części, uciekające osobno i bez związku. — Właściwe wojsko jest po jednej stronie, naczeln-komenda po drugiej, a drogi ich rozchodzą się coraz więcej. Żołnierze serbscy, porzucający gromadnie broń, nie chcą — jak zeznali jęicy — cofać się ani do Albanii, ani do Czarnogóry. — Obawiają się, ażeby ich nie wywieziono do Włoch. Do Czarnogóry przechodzą chyba oficerowie bez żołnierzy. Odwrot serbski odbywał się trzema dro-gami: na Kaczanik i Pristinę do Czarnogóry, z pod Skoplja pod Tetowo, a wreszcie przez Prizen do Albanii. Jeżeli zważymy, że armia serbska w krótkim czasie z 300.000 żołnierzy zmalała na połowę, to zaletwimy się równie szybko z pozbierana-mi napródce posiłkami, które w liczbie około 100.000 przybyły z Salonik. Mogę oświadczyć, że najdalej za miesiąc na ziemi serbskiej będą znaj-dować się tylko wojska bułgarskie, austro-węgierskie i niemieckie.

(Telegram ten został wysłany w chwili, gdy je-szcze Serbowie nie stracili Nowego Bazaru i Mi-trowicy. Przepowiednia generała Bojadjewa obe-cnie już nie ulega wątpliwości nawet co do ter-minu. U. R.)

Odnaczenie marszałka polnego Durskiego i Legionów polskich.

Z liczby dokumentów o bitności i wytrwałości Legionów polskich przytacza „Kuryer Lwowski” w Nr 443 następujące: Komendant armii (niemieckiej) wydał dnia 8 listopada rozkaz dzienny, którego ustęp końcowy brzmiał: „W młodych Legionach polskich nie było wogóle zaginionych. Wyrażam im z tego powodu moją szczerą radość. W kilka dni później 10 listopada komendant korpusu wydaje nowy pełen uznania dla Legio-nów rozkaz: „Wyrażam grupie marszałka polnego poręcznika Durskiego, jakoteż i artylerji z powodu odnieso-nych dzisiaj sukcesu moje uznanie, oczekując za-razem, że i ostatni nieprzyjacielski punkt opar-ta znajdzie się wkrótce w naszych rękach.

wojskowego. Groźba ta, jak widzimy, jest za-powiedzią obstrukcyj.

Parę miesięcy temu ten sam Thomas prze-mawiał jednak o wiele ostrzej i groził nie ob-strukcyą, lecz strajkami rewolucyjnymi. Dysku-sya cała była owszem zapewne na rękę rządowi, znówu bowiem zrobiono jeden krok na drodze do oswobodzenia narodu z militaryzmem. Bonar Law oświadczył, że Asquith wydziera się wprawdzie przed zmianą systemu rekrutacyi, ale być może, że przyjdzie do przekonania, iż taka zmia-na jest konieczną. Taaka deklaracya Asquitha przez usta kolegi jest deklaracyą cięknawą, że po-wszeczenie przypuszczano, iż gabinet, który roz-począł wojnę, oponować będzie przeciw wpro-wadzeniu przymusu wojskowego, a przynaj-mniej dla honoru ustąpi, aby nie powiedziano, że ludzie, którzy weciągnęli Anglię do wojny, wpędzili ją także w szpony militaryzmu. Wi-docznie i gabinet już się także oświadł ze zliż-żającym się widmem i wyżył się dawniejszych skrupułów. Prócz tego Bonar Law użył stras-caka finansowego i mimo wołi demontująco swego kolegę Churchilla, oświadczył, że Ang-licy nie może wojny prowadzić w nieskończoność; lepiej tedy od razu zebrać o ile możności jak największą armię, zgnięść nieprzyjaciela i zakończyć wojnę. Onegdaj dowiedzieliśmy się także, jak sobie angielscy ministrowie wy-obraźają tę armię pod względem liczbowym: Kitchener w Atenach błysnął cyfrą 4 milio-nów żołnierzy angielskich.

Pomimo gróźb Thomasa i dąsów liberalów zdaje się, że bil o przymusowej rekrutacyi przeciw będzie przez parlament uchwalony. Jeżeli rząd uzna ją za nieodzowną, będzie miał większość po swojej stronie. W opozycji po-zostają tylko Irlandczycy i to nawet wtedy, gdyby bil nie rozciągał się na Irlandyę. Opoz-ycya ta wynosiłaby 80 do 40 radykańnych li-beralów i w najlepszym razie połowę partyi robotniczej, to jest 10 posłów. Razem 120 do 150 posłów, naprzeciw których stoi przeszło 500 zwolenników »reformy«. Będzie to więc nierówna walka, a co się tyczy zastosowania obstrukcyi, to i ona niewiele pomoże, gdyż rząd, jeśli zechce, może sprowadzić automaty-czny koniec debaty.

O wiele skuteczniejszym, niż opór w parla-mencie, mógłby być opór w samym narodzie. Z pewnością też przeważna część robotników nie chce nie wiedzieć o przymusie wojskowym. Ale od wstępu do ozyńw któreby. zdołaly u-daremnie zaimar rząd, jest jeszcze daleka dro-ga. Część robotników, której przywdza tacy zaciekli wrogowie Niemców, jak Thomas, uwa-ża, że utrzymanie imperyalistycznej potęgi Ang-lii leży także w interesie robotników, i ta nie porwie się do czynu. Pozostaje niezawisła partya robotnicza, Fabianie i robotnicy nie-zorganizowani. Niezawisła partya odbywa w tym miesiącu szereg wieców przeciw przymu-sowi wojskowemu. Równocześnie jednak w całej Anglii odbywa się także może jeszcze li-cześniejszy szereg wieców za przymusem, prze-mawiają zaś na nich nawet duchowni, udowa-niając biblią, że militaryzm nie jest grzechem, gdy się ma zwalczać »niemieckiego Antychry-sta«. Jedywym ruchem, zapowiadającym jak-ąś czynną opozycyę jest rozwój »Związku przeciw przymusowi wojskowemu«. Związek ten podobno czyni szybkie postępy i liczy już do 50 grup miejscowych. Związkowymi człon-kami mogą być tylko mężczyźni w wieku po-pisowym, którzy są zdecydowani stawiać o-pór zaciągowi. Do związku należą kolejarze, transportowcy, górnicy, mechanicy i t. p. Nie-zawisła partya robotnicza oficjalnie nie przy-łączyła się do organizacyi, wyraziła jej tylko swoje sympatye i zalecała swoim członkom za-pisywać się do związku.

Reszta społeczeństwa zachowuje się bezzadnie wobec zbliżającej się zmory. W lutym b. r. strach przed nią był jeszcze tak silny, że gdy w jednym z miast prowincjonalnych jakiś młody neurastenik pod wpływem tego strachu po-derznął sobie brzytwą gardło, znalazł wnet kilku naśladowców. Obecnie ludzie ratują się ucieczką na parowcach do Ameryki, rząd je-dnak i na to już nie pozwala. Nie pozostaje nic innego, jak ratować się zamiast ucieczką do portów amerykańskich, ucieczką do portu — mał-żeńkiego. W całej Wielkiej Brytanii zapanowała teraz epidemia żonicki. Członkowie zbliża-ją się fatalny termin, oznaczony przez lorda Derby'ego, tem więcej mężczyźni żeni. Produkcya obrączek ślubnych wzrosła w tempie gorączkow. Hymen pobili w Anglii Marsa na całym froncie i jeżeli rząd zawezusa nie zaradzi, to

bu mogą donieść o pomyślnym przebiegu roko-wań w różnych sprawach p o d a t k o w y c h.

Po wczorajszej kilkugodzinnej naradzie za-znaczyć można poważny postęp. W obradach wzięły udział oprócz ministra skarbu bar. En-gla prezes Koła Bilński, posłowie dr Leo, dr Gross i Starowiejski, szef sekcyj Bareck, radcy ministeryalni Gottlieb, Wolemiak i Luxardo. Chodziło o następujące postulaty dla Galicyi:

1) Opust 50% podatku domowo-czynszowe-go w miejscowościach, które były okupowane przez wroga albo ewakuowane, oraz opust procent w zwłoki za czas od wybuchu wojny, aż po koniec roku 1915.

2) Uwolnienie od obowiązku składania no-wych fasyj podatku domowo-czynszowego. Do podstawy opodatkowania przyjąć należy dawne fasyje i za lata 1915 i 1916 należący po-datek w tej samej wysokości, jak za lata 1913 i 1914.

3) Przedłużenie działania ustawy co do spe-cyalnych ulg przejściowych, kończące się w r. 1916 aż do roku 1920, a więc o 4 lata.

4) Czwartym postulat jest specjalnie krakowski, a mianowicie, aby termin przej-sciowj dla przeniesienia Krakowa do n i s z u z e j k l a s y podatku czynszowego skrócić i ob-niżenie stopy, które miało wejść w ży-cie w r. 1921, już teraz wprowadzić. (Komunikat sekretaryatu Koła polskiego o przedmiocie konferencyi zamieściliśmy w wczorajszym porannym numerze pisma. Przep. red. „Now. Reformy“).

Po wczorajszych naradach jest nadzieja, że wszystkie te postulaty będą pomyślnie zała-twione. Sz.

Walka o powszechną służbę wojskową.

Z końcem listopada miał upłynąć w Anglii termin kampanji zwyciężnej lorda Derby'ego, po-tem w razie niedostatecznych jej rezultatów gabinet miał przedłożyć parlamentowi projekt ustawy, nakładający znenawidzony obowiązek służby wojskowej na bezziennych Anglików, z wyjątkiem może robotników w powynch ga-lęziach przemysłu. Lord Derby oświadczył jed-nak; że pragne swoją ostatnią próbę przed-łużyć jeszcze o 11 dni. Po tym okresie tedy nastąpi w Anglii niezwykle przesilenie. Wpra-wdzie i dotychczasowy zaciąg, rzekomo ochot-nicy, nazywany był słusznie »nieochobowol-nom ochotnicstwem« i w praktyce niewiele się różnił od przymusu wojskowego, gdyż żołnie-rzy werbowano dzięki masowemu wydalanu robotników z pracy, później zaś, dzięki różnym sztuczkom werbukowym, przez natręctwo i ter-ror moralny. Zawczasu zawieszono nad Ang-lią ową groźbę przymusu wojskowego i ta groźba wydawała przez pewien czas owoc. Różni prawodawcy i ludzie, pragnący we własnym interesie zażegnać to widmo, wypychali kogo mogli w szeregi zacięgnię, wystawiali na-wet własnym kosztem pułki, byle nie ścigać na Anglię »hanby« militaryzmu.

W połowie listopada nowa dawka groźby, ni-by przez pomyłkę, została nawet przekroczo-na. Lord Derby ogłosił, że bezzienni będą przymusowo brani w szeregi. Wywiązała się na tem ta dyskusya w Izbie niższej, która oczy-wicie musiała jakoś zareagować na taki za-mach stanu. Liberal Whitehouse wskazał na sprzecznosc między zapewnieniami Asquitha, że przymus wojskowy nie będzie okrojowywany, a komunikatem lorda Derby'ego. Rzekł, że to jest obraza parlamentu, naruszenie jego przy-wilejów. Zresztą — dodał — już obecnie sposoby zaciągu są bezprawnym przymusem. Li-beral Sherwell wskazał na to, że niema ani mo-ty o jednorodności narodu w kwestyi przy-musu wojskowego, że rząd musi się przysto-wać na silną opozycyę ze strony robotników, a kto wie, czy nie stanie nawet przed smutną koniecznością zastosowania aktu o obronie państwa do deputowanych, — to znaczy, zakneblowania im ust. Przywódca tej partyi robotniczej, która zresztą nie potępia wojny, Thomas, rzekł, że żaden rząd nie przeprowadzi dziś w Izbie bilu o przymusie wojskowym. Chyba tedy odbędą się nowe wybory; wtedy opozycya będzie zwalczała każdy paragraf, każdy ustęp, każdy wiersz ewentualnego bilu

Utworzenie Królestwa Kongresowego w roku 1815.

Zapatriywania cesarza Aleksandra I na roz-wiązanie sprawy polskiej zmieniły się z ka-żdym rokiem, jeżeli nie z każdym miesiącem. W roku 1804 sprzyjał, a przynajmniej kaźni się domyślał, że sprzyja projektowi A. Czartory-skiego odbudowania Polski w granicach 1772 roku. W Puławach w r. 1805 pozwalał uważać się za przyszłego króla polskiego, akceptował projekt wywołania powstania w Warszawie przeciw Prusom, a w parę tygodni później przysięgał przy grobowcu Fryderyka Wielkiego wieczną przysiężę królówi pruskiemu. Po Jenie i Auerstadium (1806) proponował Książniczow-i i Wawrzeńskiemu stworzenie legionów — nac-zynny wódz Beningsen miał go wówczas ogło-sić królem polskim — a jednocześnie prawie dość opryskliwie odrzucił memoriał Czartory-skiego »o konieczności wskrzeszenia Polski dla uprzedzenia Bonapartego«. W r. 1807 głównym jego motywdem do zawarcia przymierza z Na-poleonem w Tylicy było »powstrzymanie od-budowania Polski przynajmniej na pierwszym stadium« (Solowj). »Impierator Aleksan-der I.« w r. 1809 Caulaincourt, poseł francuski w Petersburgu, słysząc od kancelarza Rumian-cowa: »Poświęćmy ostatniego żołnierza, sprze-damy wszystkie koszułe, a nie zgodzimy się na wskrzeszenie Polski« (tamże 203). Sam cesarz zaś mu mówił: »Będę przeciw wszystkiemu, co może służyć do odbudowania Polski — nie mogę poświęcić dla Napoleona interesów i bezpie-czeństwa cesarstwa. Kiedy Napoleon pod Wa-gram przyłączył część Galicyi do Ks. Warsz., była to »niesłychana obraza« dla cesarza (tamże

205). W tym czasie oświadczył Czartoryskiemu, że »nie widzi sposobu uniczenia czerpokolwick dla Polski«. (A. Cz. Mémoires, II). Przy ukła-daniu konwencyi z 23 grudnia tegoż roku wy-magał od Napoleona, aby na zawsze wykreślił się odbudowania Polski i żeby w konwencyi nawet wyraził: Polska, Polacy, nie zostały uży-te. Zerwanie tych układów przez Napoleona było wstępem do wojny 1812 r. Nagle, w kilka miesięcy po wspomnianej roz-mowie z Czartoryskim oświadczył mu cesarz (15 kwietnia 1810), że pragne pozyskać ludność polską, że chce swoje 8 gubernij polskich poja-czyć, jako całość pod jednym zarządem. Zola-wał, że w roku 1805 nie posłuchał jego rady; zapytywał go, jakby się zapatriwał na utwo-rzenie Polski z Księstwem Warszawskiego i Gal-icyi. W liście ze stycznia 1811 roku pisał cesarz: »Jest pora przekażać Polaków, że Rosya nie jest ich nieprzyjacielem, lecz przeciwnie, natu-ralnym i szczerym sprzymierzeńcem, od niej tylko mogą spodziewać się spełnienia swych nadziei. «Może cię zdziwija moja słowe — pi-sał dalej — ale odbudowanie Polski jest najulu-bieńszem mojem marzeniem. Obecnie jest chwi-la sprzyjająca tej myśli, którą już dwa razy dla okoliczności, od woli mej niezależnych, od-rozczyć musiałem, ale której nigdy się nie wyrz-kałem«.

W następnym liście (lutę 1811) pisał cesarz: »Rosya podejmuje się dopełnić odrodzenia Polski«. Rezumując pod tem wcielenie do państwa polskiego całego zaboru rosyjskiego, prócz Białorusi. Do Polaków w Petersburgu mówił: »Co chcecie, będziecie mieli... Będziecie wszyscy razem, bo czemużby nie miał włożyć korony polskiej... Michała Ogińskiego zapewniał, że utworzy Królestwo Polskie i połączy je z Ro-syą w podobny sposób, jak Węgry, lub Cze-chy są połączone z Austryą...

Przed samą wojną 1812 r. zgłaszał się cesarz do Czartoryskiego z żądaniem, aby wywołał ruch w Księstwie Warszawskiem na korzyść Rosyi. Na początku wojny przyszył pułkownik Tolla do ks. Józefa Poniatowskiego z pro-pozycyą opuszczenia Napoleona. Komitetowi Polaków z t. zw. zabranych prowincyj kazal ułożyć projekt konstytucyi... Mówił im: »Skro-ro zwyciężę, przywrócę Polskę... przedzej umrę, niż zamiaru tego nie dokonam«.

Kiedy wojska rosyjskie wkrczały do Pol-ski za uchodzący armii Napoleona i jego sprzym-ierzeńców, cesarz Aleksander za pośredn-ictwem Czartoryskiego nawiązał stosunki z Rad-ą ministrów Księstwa. Umowa o zawarcie trak-tatu między nim, a Księstwem, nie doszła do skutku, ale pozostał list cesarza, w którym odbudowanie Polski nazwał »swą myślą ulubio-ną«, żądał pokładania w nim ufności, »a nadzie-je wasze nie będą zawiedzione«, przedstawiał jednak trudności ze strony opinii rosyjskiej. Nie przeszkodziło to jednak cesarzowi do za-warcia wkrótce z Fryderykiem Wilhelmem trak-tatu kaliskiego, w którego tajnych »dodatkach« przyznawał Prusom pas ziem Księstwa War-szawskiego (oczywiście dzisiejsze Poznańskie dla połączenia terytoryjalnego Prus Wschod-nich ze Śląskiem). Do umów kaliskich przy-stąpiła i Austrya (1818) w Reichenbachu. Tak tam, jak i później w Cieplicach, wyraźnie po-stanowiono podzielić Księstwo między trzy mo-carstwa.

Przebieg powrót do kraju, cesarz oświad-czył, że wojsko to zatrzyma swą organizacyę i zostanie będzie pod dowództwem jego brata, W. Ks. Konstantego. Mamy z tych czasów-cały szereg zapewnień cesarza, że Polskę odbuduje, że przyłączy do niej Litwę. Na list Kościuszki odpisywał: »Sama tylko okoliczność polity-czne stały na przeszkodzie w spełnieniu moich zamiarów. Przeszkoda ta znika... Cokolwiek czasu i umiarkowana, a Polacy odzyskają o-jczyznę, imię...«

Jeszcze przed Kongresem wiedeńskim cesarz w czerwcu 1814 r. wyznaczył osoby do Kom-itetu organizacyjnego, mającego obmyślić formę przyszłych rządów konstytucyjnych Polski. Je-dnocześnie przybył z Paryża do Warszawy Henryk Dąbrowski dla organizacyi siły zbroj-nej narodowej. Wysłany przez niego do Peters-burga w sprawach wojskowych Władysław Ostrowski niezbyt pocieszające przywiózł wiado-mości. Wprawdzie cesarz zapewniał, że teraz po słowach jego nastąpi czyn, że gotów jest nawet do wojny dla »uszcześliwienia« Polski, ale »opinia« rosyjska mocno była jego zamia-rom przeciwna, a Ignacy Sobolewski ostrzegł Ostrowskiego, że »cesarz nie jest do tak wyso-kiego stopnia, jak wielu mylnie rozumie, dla sprawy polskiej przychylny«, że nawet w roz-mowie z nim wspominał o »przedzadzonych pre-tyensyach« i o dawnych »winach« polskich, a nawet wyraził się: »Czyż nie naturalniejszą rzeczą jest, abym trzy miliony (Księstwa) do osmiu milionów przemieście posiadanych Pol-aków przyłączył — niżeli większość do mniej-szości...« (Żywoł T. Ostrowskiego, Paryż, 1848, t. II, str. 524).

Wzmianka o »wojnie« dowodziła, że cesarz spodziewa się silnej opozycyi mocarstw przeciw połączeniu Księstwa z Rosyą pod jego berłem. Cesarz wrócił świeżo wówczas z Anglii, gdzie

chciał zjednać sobie sfery dyplomatyczne tak dla tej myśli, jak i dla projektu odstąpienia Saksonii Prusom. Zaszachował go Metternich, który, pospieszywszy w ślad za nim nad Tamizę, umiał przedstawić niezbępczeństwo dla Europy z powiększenia w ten sposób potęgi Rosyi i Prus. Nadto w parlamencie angielskim dość szeroko i gorąco mówiono o konieczności przywrócenia Polski niezależnej, uważając ją za »zwawite mocarstwo w rządzie chrześcijan-skich«.

Zdecydowały się, po amputacyi Księstwa na rzecz Prus, utworzyć z niego osobne pa-ństwo konstytucyjne, połączone z Rosyą, cesarz w instrukcyi, danej pełnomocnikom rosyjskim (Razumowski, Stackelberg, Nesselrode) zazna-czył, że Księstwo jest jego zdobycza na Napo-leonie. Pomimo, że cała Europa z Bonapartem »najnieprawdopodobniej napadła na Rosyę«, Ro-sya poświęciła się sprawie ocalenia powszechno-go, stąd służyć jest rzeczą, aby w nagrodę za swe ofiary otrzymała taką granicę wojsko-wą, która by ją zabezpieczyła nadal od nap-ści. Cesarz gotów ustąpić Poznańskie Prusom, Austrii zaś Wieliczkę i obwód Podgórski. Co do ustroju pozostałych przy Rosyi części Księ-stwa Warszawskiego, to cesarz nikomu do tego ustroju mieszać się nie pozwala — pełnomo-cnicy nie powinni nawet dopuszczać do dysku-syi nad tą sprawą. Należy stale odpowiadać, że wszelkie w tej mierze tłumaczenia i wyja-śnienia ubliżyłyby godności Rosyi. Naważem jednak, aby uspokoić rząd pruski i austryacki, cesarz skłony jest do złożenia im rękojmi, że również nie będzie mieszać się do tego, jakie prawa nadadzą ludności polskiej, pod ich ber-łem zostającej. Końcowy ustęp instrukcyi ka-tegorycznie oddał pretensye Prus do granic z przed r. 1806, a więc do całego lewego brzegu Wisły w Warszawie. (C. d. n.)

USTRĘDNI BANKA CZEŠKÝCH ŠPOTITELEN CENTRALNY BANK CZEŠKICH KAS OSZCZĘDNOŠCI
Nowe wkłady oszczędności od 4—5%. Rynok główny L. 42. FILIA W KRAKOWIE Linia A—B. Nowe wkłady oszczędności od 4—5%.
Papieralnie bezpiecznie 4%, własne obligacye komunalne tanio do nabycia. Kwote €5 miliardów korek subsyrowano u nas na dotychczasowe potrzeby wojenne. Składania wadłów i kaucyj. Finansowanie robót publicznych i t. p.

Ważniejszy udział i przyniosły pomoc dla Legionistów, tworząc osobny „dar polskich dzieci”. — Wstęp dla dzieci wynosi 1 koronę. Grono starszych dzieci znajmie się uprzyjemnieniem zabawy muzyką i deklamacją. Bilety sprzedaje Liga Kobiet (plac Maryacki 9). Bilet pojedynczy 1 kor., familijny 4 kor. Dzieci mogą dołączać własne podarki i listy dla legionistów.

Bilety na koncert p. Z. Szwarconsteina na dośchód „Rodziny sierociej” są jeszcze do nabycia do niedzieli 28 b. m. rano w dzień koncertu w księgarń p. Krzyżanowskiego, a od godz. 7 1/2 wieczorem przy wejściu do sali Sokola. Uproszczone panie eks. Amalia Kuk i Jazłowa Kossakowa łaskawie zgodziły się sprzedawać programy, a p. Iza Trzetrzeńska i Czernicka bilety. — Toalety pań spacerowe w kapeluszach.

Z uniwersytetu Ludowego. Dłsiąz odbędzie się w sali Cytadeli U. L. (ulica Dunajewskiego L. 7, I piętro) wykład p. H. D'Abancourt pod tytułem „Polak w przedmiotu Zjednoczonej Polki”. Jutro wykład H. Radlińskiej o powstaniu listopadowym. Początek o godzinie 7 wieczór. — Wstęp 20 hal, członkowie 10 hal.

Z Eleuteryi. Zapowiedziany cykl wykładów z zakresu alkoholizmu i nikotynizmu — z przyczyn od zarząd niezależnych odbędzie się w grudniu. — Program będzie wkrótce ogłoszony.

Z Instytutu muzycznego. Profesor szkoły skrzypcowej, p. Stanisław Giebultowski, powrócił do Krakowa i objął swoje obowiązki w Instytucie.

Z miejskiej szkoły przemysłowej żeńskiej. Na kurs czasowy koronek klocekowych w miejskiej szkole przemysłowej żeńskiej (ul. A. Potockiego 11), mogą jeszcze być przyjęte uczennice od 1-go grudnia b. r.

Z teatru Ludowego. Dziś po raz drugi znakomity wokal w trzech aktach ze śpiewami i tańcami, znanego polskiego autora J. Kamińskiego, pod tytułem „Wesoła przekupka”, grany z niebywałym powodzeniem na warszawskiej i lwowskiej scenie. W roli tytułowej wystąpi Adolfinia Zimajer. Tańce Pol-Dolichskiego i Niny Doll.

W niedzielę po południu odegrana będzie tragedia komedia G. Zapolskiej pod tytułem „Moralność pani Dulskiej”. — Występ Adolfiny Zimajer.

Ceny mięsa w Warszawie. Magistrat przeprowadził porównawcze zestawienie cen mięs w Warszawie z cenami w Krakowie. Wynik zestawienia jest następujący: 1) Mięso pierwszej jakości z części tylnych (kilogram) kosztowało dotąd 4 K 88 h, obecnie 4 K 68 h, różnica wynosi 20 h; 2) mięso z części tylnych bez dokładki obecnie 5 K 52 h, poprzednio 5 K 72 h, różnica 20 h; 3) mięso z części przednich obecnie 3 K 36 h, poprzednio 3 K 52 h, różnica 16 h. — Mięso drugiej jakości: 1) z części tylnych z dokładką obecnie 3 K 92 h, poprzednio 4 K 20 h, różnica 28 h; 2) z części tylnych bez dokładki obecnie 4 K 64 h, poprzednio 4 K 82 h, różnica 18 h; 3) z części przednich obecnie 3 K 6 h, poprzednio 3 K 12 h, różnica 6 h. — Mięso trzeciej jakości: 1) z części tylnych z dokładką obecnie 3 K, poprzednio 3 K 48 h, różnica 48 h; 2) z części tylnych bez dokładki obecnie 3 K 60 h, dawniej 3 K 98 h, różnica 38 h; 3) z części przednich obecnie 2 K 40 h, poprzednio 2 K 52 h, różnica 12 h. Różnice wynoszą więc od 6 do 48 h, przy większej różnicy jakości, najwięcej kupowaniem, zaledwie 28 h na kilogram. Różnica jest więc bardzo małą i nie może się przyczynić do zwiększenia konsumpcji mięsa, którego kilogram drugiej jakości bez dokładki kosztuje obecnie 4 K 64 h, najgorsze zaś mięso trzeciej jakości kosztuje 2 K 40 h.

Wypadek na ulicy. Na ośligłym wskutek odwilży chodnik upadł wczoraj po południu ucieży gmazalny Jerzy O. i złamał ławę rękę. Zoapatrzył go krakowskie pogotowie ratunkowe. Wczoraj nieszczęśliwych wypadków upadku wskutek poślizgnięcia zdarzyło się kilka. Jest to poważne ostrzeżenie dla właścicieli realności, by przestrzegali wysypywania chodników piaskiem lub trocinami.

Od kilku dni młodociani Krakowianie sanoczkują się po plantach oraz ulicach w śródmieściu. Zwracamy uwagę, że stanowią to wielkie niebezpieczeństwo dla idących pieszo, gdyż saneczki wyglądają chodniki, o wypadek więc nie trudno.

Wyrównanie kursu rubla urzędnikom magistrackim w Lwowie. Urzędnikom magistrackim wypłacono pensje w czasie trwania okupacji rubli, licząc oczywiście, zgodnie z kursem przymusowym, rubel po 3 kor. 33 hal. Urzędnicy ponieśli skutkiem tego straty, poddali się jednak zarządzeniom bez szemrania, podczując się nadzieją, że gdy okupacja zostanie zniesiona, różnicę zarząd miasta wyrówna. Sprawa ta dotąd nie została uregulowana. Dopiero na posiedzeniu dnia 26 bm. ma ją rada przyboczna wziąć pod rozwagę.

Brak węgla we Lwowie, jak donoszą dzienniki lwowskie, stał się może katastrofą. Chodzi głównie o dówóz, który ewgile jeszcze jest utrudniony. Obiegają pogłoski, że dla braku węgla mają w tych dniach być zamknięte niektóre szkoły.

Ograniczenie wysyłki widokówek za granicę. Władze wojskowe zarządziły surową kontrolę wysyłanych za granicę kart pocztowych z widokami z monarchii austro-węgierskiej. Władze pocztowe obecnie są uprawnione do wstrzymania lub do zwrotu wysyłanych widokówek, zawierających zdjęcia miast, dzielnic miast, miejscowości, kraj obrazów, ważnych pod względem wojskowym obiektów, urządzeń komunikacyjnych oraz monumentów budowlanych i pomników. Rozporządzenie to wydane zostało ze względów wojskowych.

Z Królestwa Polskiego. Rocznica listopadowa w Lublinie. Staraniem Wydziału Narodowego lubelskiego odbędzie się dnia 29 b. m. w Lublinie uroczysty obchód, poświęcony 85-tej rocznicy powstania listopadowego. W odezwie, wydanej w tym celu w Lublinie, czytamy między innymi:

Obywateli! Wzywając Was do obchodu rocznicy listopadowej, wierzymy, że uczynicie wszystko, ażeby ten dzień był naprawdę wielkim świętem narodowym, godnym tych, których pamięć ucieżamierzać i godnym czasu naszego ogromnej epoki dziejowej, w której waga się losy naszego narodu.

Wzywamy wszystkich do udziału w obchodzie! Zapraszamy gości lud wiejski, obywateli włościarzy do tłumnego przybycia na ten dzień. Niechaj wieś i miasto zjednoczą się w chwili dla bohaterów przodków. Dnia tego niechaj zapelniają się świątynie, sale odczytowe, teatry — a wielką powagą i podniosły nastroj naszych zgromadzeń niechaj zaświadczą o naszej jednoci narodowej i dojrzałości naszych pragnień — w tej przełomowej epoce dziejowej.

Również w Radomiu odbędzie się bardzo uroczysty obchód listopadowy.

Towarzystwo prawnicze w Lublinie. W tych dniach, jak donoszą pisma lubelskie, zgłoszono w komendzie wojskowej w Lublinie nową organizację polską, mianowicie Towarzystwo prawnicze. Do Towarzystwa należy 40 osób z grona miejscowych adwokatów przysięgłych, rejentów i innych prawników; statut ułożono na podstawie organizacji Towarzystwa prawniczego w Warszawie.

Celem Towarzystwa jest podniesienie poziomu wiedzy prawniczej wśród prawników, szerzenie jej wśród ogółu oraz przychodzenie społeczeństwu z pomocą prawną dla celów ogólnych.

Zadaniem i obowiązkiem prawników polskich jest odpowiedzieć godnie wymaganiom chwili obecnej. Już teraz następuje się do ważnych kwestyj do rozważenia, n. p. sposób prowadzenia metryk stanu cywilnego, kwestya przedłużenia lub likwidacji moratorium i zredagowania stosownego prawa, konieczność obznajomienia się z procedurą i zasadami działających obecnie u nas rządów wojennych i t. d.

Nierzadko instytucje społeczne i autonomiczne, jako muniyपालności miejskie, urzędy gminne, zarządy parafialne, kasy, banki, stowarzyszenia dobroczynne i oświatowe, kooperatywy, komitety obywatelskie mogą się znaleźć w potrzebie wyjaśnienia w celach dobra społecznego zasadniczych kwestyj prawnych, lub wyjednania stosownych rozporządzeń, takie wyjaśnienie i ułatwienie mogą znaleźć w Towarzystwie prawniczym, które postawiło sobie za zadanie przychodzenie ogółowi z pomocą prawną w sprawach doniosłości publicznej. W tym razie Towarzystwo może wydawać opinie, podawać memoriały, opracowywać projekty nowych przepisów i t. p.

Towarzystwo dzielić się ma na sekcye: 1) prawa cywilnego, 2) prawa karnego, 3) prawa państwowego i administracyjnego, oraz 4) ekonomiczno-społeczną. Do zarządu Towarzystwa powołani zostali pp.: Stanisław Przewuski, jako prezes, Władysław Mozdrowski, wiceprezes, Waclaw Salkowski, sekretarz, Ignacy Steliński, skarbnik i Antoni Zychliński, bibliotekarz.

Nowy inspektor szkolny w Warszawie. Dr Rzesniak z Katowic powołany został na inspektora szkolnego do Warszawy. Donoszą o tem pisma niemieckie.

Ze świata. Meble dla Galicyi i Królestwa Polskiego. W sobotę dnia 27 listopada 1915 nastąpi otwarcie urządzonego przez Wydział krajowy Austrii Dolnej wystawowego składu mebli, VII, Mariahilferstrasse 120 (Zentral-Palast). Wystawowy skład ten ma głównie na celu dać sposobność pierwszorzędny stolazom wiedeńskim wprowadzenia na targ swoich wytworów w Galicyi i Królestwie Polskiem, gdzie wskutek spustoszeń rosyjskich istnieje wielkie zapotrzebowanie mebli. — Interessantom wolny jest wstęp do składu mebli w czasie od godz. 9 przedpołudniem do 7 godz. wieczorem.

Statystyka gimnazjów czeskich. Z danych statystycznych o liczbie uczniów i uczeniu w czeskich szkołach średnich, ogłoszonych przez „Věstník českých profesorů”, okazuje się, że szkolnictwo średnie czeskie pod tym względem nie wskutek wojny nie ucierpiało. Tego roku zapisanych było do czeskich gimnazjów w Czechach ogółem 12.358 uczniów publicznych, 43 prywatnych i 750 prywatystek (w roku ubiegłym 10.027 uczniów i 790 prywat.), w gimnazjach realnych 10.027 uczniów, 419 prywatystów i 19 prywatystek (w roku ub. razem 9.835), w gimnazjach żeńskich 1425 uczonice (w roku ub. 1378).

Zatopienie „Ankony”. Amerykańska lekarka, p. Cecylia Grelle, przebywająca obecnie w Biserce, wysłała do „Daily Mail” telegram, w którym stwierdza, że była na parowcu „Ancona” jedynym pasażerem I. klasy z Ameryki, zaś czterech inni pasażerowie byli Włochami. Stwierdziwszy ten fakt, pisze pani Grelle: Tuż po spójczyi drugiego śniadania usłyszałam, że podróżni spieszyli tłumnie na pokład, a maszyni zwinili obrót kół. Udalam się równie na pokład i tam usłyszałam syk granatu, który uderzył w tył pokładu. W pobliżu ujrzałam wielką łódź podwodną, która na wiazy miała cztery wielkie działa, a na przodzie tułowia jedno działo.

Pierwszy strzał zburzył pomost, poezem padaly dalsze strzały. Ze wszystkich boków okrętu odrwały się wielkie szcypy drzewa, na pokładzie powstał popioł. Widziałam dużo rannych i zabitych na pokładzie. Nie straciłam zimnej krwi i poszłam do kasyera II. klasy po zwrot pieniędzy. Ujrzałam już tylko jego zwłoki. Część pomostu II. klasy runęła do morza, wszędzie widziałam rannych i zabitych. Pospieszylam do mojej kajuty, ażeby zabrać rzeczy i paszport. Szłam wśród gradu kul. Zatrzymywały mnie po drodze kobiety, błagając o pomoc.

Dostawczy się do kajuty, usilowalam otworzyć kuferki, gdy nagle nad głową usłyszałam syk granatu. Powstałam i ujrzałam kucharke, która leżała martwa na ziemi. Wybiegłam na pokład, chcąc dostać się na łódź ratunkową. Nie było nikożo do wydawania rozkazów i kierowania akcją ratunkową.

Widziałam, jak spuszczano dwie łódzce ratunkowe, ale nie mogłam dostać się do nich. Pasażerowie, siedzący w łodziach, wołali, że już niema w nich miejsca, chociaż w obu łodziach było może po 20 ludzi, a zmieścić się mogło po 50. Pierwsza łódź przewróciła się, a siedzące w niej osoby poszły na dno morskie. Pasów ratunkowych było bardzo mało.

Ujrzałam, że spuszczano trzecią łódź. Wskoczyłam do niej z wysokości 6 metrów, nie odnosząc żadnego szwanku. Pewna kobieta skooczyła głową na dół i wpadła do morza. Zdolałam ją wyciągnąć i łodzi. Nieszczęśliwa miała obie nogi złamane. Zbliżane granaty trałaly w łódź, raniąc ludzi.

Widziałam torpede, która uderzyła w „Ankonę”, powodując straszny wybuch. Parowiec zatonął w ciągu 7 minut. Po 4-godzinnej bładźni spotkał się łódź, która nie miała wiosel i tonęła. Oficer, rozmawiając w ręce rewolwer, gotowy do strzału, rozkazał ludzi z tonącej łodzi ratować. Wszystkich przeniesiono na naszą łódź. Wczorajem zabrał nas na pokład krazownik francuski.

Zmarli. W Końskich w Królestwie Polskiem zmarła w dniu 18 b. m. Jadwiga Jacholkowska, wybitna działaczka na polu oświatowo-kulturalnym i pedagogicznem. Za udział w pracy narodowej kara była więzieniem przez czat rosyjski. — s. p. Jacholkowska liczyła lat 54.

Głód w Rosyi. Wiedeń, 27 listopada. „Zeit” donosi z Berlina: „Tagliche Rundschau” otrzymuje wiadomość z Kopenhagi: Kłeska głodowa w Rosyi rozprzostrzała się coraz bardziej. Cały Kaukaz jest bez chleba. Dzienniki obawiają się rozruchów głodowych. Kopenhaga, 27 listopada. „Birziewija Wiedomosti” piszą: Minister spraw wewnętrznych przedstawił radzie ministeryalnej wnioski, by szereg powiatów z powodu całkowitego braku środków żywności ogłosił jako zagrożone kłeską głodu. Do wniosku tego dołączone było wyczerpujące pismem umotyowanie. (Telegram własny „Nowej Reformy”).

Petersburg, 27 listopada. „Birziewija Wiedomosti” donoszą: Niema nadziei, by można było dostarczyć dla Petersburga podostatkiem mięsa, ponieważ komenderujący armii południowo-zachodniej wojsku mięsa z Rosyi południowo-zachodniej. Także w innych częściach kraju obfitujących

Wiedomości naukowe, literackie i artystyczne. Wydawnictwa Instytutu ekonomicznego N. K. N. w Krakowie. Nakładem Instytutu ekonomicznego wysłał obecnie praca posta, profesora dra Józefa Buzka, pod tytułem: „Pogład na wzrost ludności ziem polskiej”. Praca ta jednego z najznakomitszych polskich uczonych obejmuje bogaty materiał faktyczny, dotyczący wzrostu ludności i najważniejszych warunków ekonomicznych tego wzrostu. Praca profesora Buzka ze względu na jej wielką wartość naukową wyjdzie również w języku niemieckim. Skład główny w księgarni Krzyżanowski w Krakowie, do nabycia we wszystkich księgarniach, cena bardzo przystępna wynosi 2 K.

Jako zeszyt drugi wydawnictw Instytutu ekonomicznego N. K. N. wysłał praca znanego badacza, radcy dworu, profesora dra Ernesta Tilla, pod tytułem: „Nowela do austriackiego kodeksu cywilnego”, wraz z tekstem polskim i niemieckim noweli. Praca ta, niezbędna dla każdego praktyka, jest na składzie głównym w księgarni Frommery w Krakowie, cena 2 K 50 h.

Trzeci zeszyt wydawnictw Instytutu ekonomicznego N. K. N. tworzy praca s. p. Edwarda Milewskiego, znanego badacza kooperatywy, pod tytułem: „Kooperacya i jej znaczenie w Polsce”. Cena niezwykle żywo napisanej pracy Edwarda Milewskiego, wynosi 1 K 50 h i jest na składzie głównym w księgarni Krzyżanowskiego.

Jak wiadomo, Instytut ekonomiczny i pragnie w swoich wydawnictwach ściśle naukowych, lecz przystępnych dla ogółu, dać całokształt stosunków gospodarczych na ziemiach polskich. — Jako dalsze wydawnictwa ukazały się: praca prof. dra Antoniego Górskiego pod tytułem „Braki produkcji krajowej”. Praca profesora politelni, Edwina Hauswolda, pod tytułem „Przemysł na ziemiach polskich”. Doc. dra Krausego pod tytułem „Rolnictwo polskie”. Dra Zdzisława Słuszkowicza pod tytułem „Handel na ziemiach polskich”. Dra Leona Biegeleisena pod tytułem „Gospodarstwo polskie i emigracya sezonowej”. i t. d.

W sprawach wydawnictw udziela wszelkich wyjaśnień sekretarz Instytutu ekonomicznego N. K. N., Kraków, ulica Krowoderska L. 26, dr Leon Biegeleisen.

W bydo wydanoby podobne zakazy. W Petersburgu istnieje tylko mięso baranie.

Powołanie rocznika 1917 we Francyi. (Tel. własny „Nowej Reformy”). Kolonia, 27 listopada. Biuro Reutersa donosi z Paryża: Komisyja wojskowa postanowiła w dniu 12 grudnia 1915 powołać pod broń rocznik 1917.

Nowe kredyty we Francyi. (Tel. o. k. Biura koresp.) Paryż, 27 listopada. Minister finansów Ribot przedłożył Izbie projekt ustawy dla otwarcia tymczasowego kredytu w wysokości 8.172.817.600 fr. na pierwszy kwartał r. 1916. W uzasadnieniu oświadczył Ribot, że finansowe położenie Francyi wcale nie jest niepokojące, i że Francyi udało się podczas 16 miesięcy wojny wszystkie wydatki pokryć, nie naruszając kredytu Banku Francuskiego, ani nie pokładając nowych ciężarów na podatników.

Ribot mówił dalej: Po raz pierwszy utworzyliśmy wpłaty na pożyczkę rentową, która zapewni środki na najbliższe miesiące. Możemy z otuchą spoglądać w przyszłość, ponieważ wiemy, że kraj ma wolę nie cofnąć się przed żadnymi ofiarami, aby osiągnąć ostateczne zwycięstwo.

Jeden komendant na zachodzie. (Tel. o. k. Biura koresp.) Londyn, 27 listopada. W Izbie niższej w odpowiedzi na pytanie oświadczył prezydent gabinetu Asquith, że uznano za rzecz wskazaną, by wszystkie wojska lądowe Anglii i Francyi na froncie zachodnim poddać pod rozkazy jednego naczelnego komendanta.

Akcya w sprawie uwolnienia psów w niemieckim. (Telegram własny „Nowej Reformy.”) Wiedeń, 27 listopada. „N. W. Tagblatt” doniada się, że prezydent ministrów hr. Stürgkh wydzwołył akcyę dyplomatyczną, w celu uwolnienia uprowadzonych do Rosyi psów Breitera, Okuniewskiego, Petyckiego oraz wieziących do niewoli Malika. Hr. Stürgkh wystosował do ministra spraw zagranicznych Buriana pismo z prośbą o energiczne zażądanie wydania rzeczonych psów, co Burian przyrzekł.

Telefoniczne i telegraficzne wiadomości c. k. Biura koresp. z dnia 27 listopada. Odnaczenia. Wiedeń, 27 listopada. „Streffleurs Militärbblatt” ogłasza: Cesarz nadał order Leopolda I klasy z dekoracyją wojenną hr. Karolowi Kirchbachowi w uznaniu zwycięskiego dowodzenia kopusem przed nieprzyjacielem.

Kapitan Rudolf Hein z p. p. Nr 13, otrzymał order Żelaznej Korony III klasy z dekoracyją wojenną. Taki sam order otrzymał za wybitnie waleczne zachowanie się w obliczu wroga rotmistrz pułku ulanów Nr 2, Jan Jedrzejowicz, który umarł z rany.

Ostrzeżenie. Wiedeń. W ostatnim czasie powtarzały się próby sprzedawania w Austrii losów klasowych zagranicznych. Ostrzeżenie się tedy publicznie przed kupowaniem zagranicznych lub węgierskich losów klasowych, ponieważ to jest ustawowo zakazane i surowo karane.

Ograniczenie mleka dla celów zbytku. Wiedeń. Panująca szczupłość zapasów mleka i konieczność zapewnienia wśród wszelkich warunków pokrycia zapotrzebowania mleka dla dzieci, karmiących matek i chorych, skłoniła rząd do szeregu zarządzeń na podstawie rozporządzenia ministeryalnego, które jutro ma się pojawić w „Wiener Ztg.”. Zarządzenia te mają na celu ograniczenie mleka w używaniu na cele zbytkowne i techniczne, aby o ile możności jak największe ilości mleka pełnego utrzymany dla powszechnej konsumpcji.

Obbęcie fabryk przetwórczych przez rząd. Moskwa. „Russkoje Słowo” donosi, że zakłady przetwórcze mają przejść w administracyę państwa. Wielu członków kas chorych fabryk przetwórczych uwieziono za ruch rewolucyjny.

Przerwany wykład. Kopenhaga. „National Tidende” donosi, że znany francuski chirurg, Doyen, podczas swego wykładu w Sorbonie został wyświstany, ponieważ oświadczył, że we Francyi mianuje się profesorów wyłącznie z punktu widzenia sympatyi politycznych. Ludzie, których we Francyi proklamują jako mężów nauki, zagranicą uważają za zera. Słuchacze zaczęli protestować, gdy profesor w dalszym ciągu powiadał, że studenci obyech krajów mają słuszną, jeżeli wolą uniwersytety niemieckie, gdzie profesorowie mają sławę światową i gdzie studenci mają najnowsze laboratorya. Przy tych słowach przerwało mowcy okrzykami: Wyrzucić go! Niech idzie do rowów strzeleckich! Halas nie pozwólił profesorowi dalej wykladać.

SKŁADKI. Dla głodnych Warszawy złożyli w administracyi „Nowej Reformy”: Dr Jadwiga Olszewska z Dolnej Tużli 50 K; Antonina Szeziurowska 9 K od siebie i dzieci szkolnych w Falejówce; dr W. Machowski 44 K, zebrał w Dubiecku; Edward Harlander 12 K 50 h.

Na Kolumnę Legionów złożyli w administracyi „Nowej Reformy”: Janina Spanbauer imieniem Ligi kobiet w Suchy 100 K; dr Jan Przemyski imieniem lekarzy w Gorlicach 30 K zam. wieńca na trumnę s. p. dra Katyńskiego; uczniowie VII kl. I szkoły realnej w Krakowie 60 K za inieatywą gospodarza klasy, prof. Zygmunta Gwizdały.

Na „Gwiazdkę dla legionistów” złożył w administracyi „Nowej Reformy” Leopold Schneider 14 K, zebrał na chrzcinach u pp. Zawosłaków.

Na fundusz wdów i sierot po legionistach złożyli w administracyi „Nowej Reformy”: Wilhelm Machnicki 120 K 49 h, zebrał w urzędzie podatkowym w Bochni (takąsamą kwotę na komitet op. nad b. legionistami); pułkownikowa Jadwiga Kostecka 10 K; dr Ludwik Midowicz 20 K zam. wieńca na trumnę s. p. Kazimierzy Le-Mer

Na Legiony polskie złożyła w administracyi „Nowej Reformy” dr Jadwiga Olszewska z Dolnej Tużli 100 K (i na inne cele 150 K).

Na Komitet opieki nad b. legionistami złożyli w administracyi „Nowej Reformy”: Dr Jadwiga Olszewska z Dolnej Tużli 100 K; Wilhelm Machnicki 120 K 48 h, zebrał w urzędzie podatkowym w Bochni.

Na Samarytanina polskiego złożył w administracyi „Nowej Reformy” za pośrednictwem Feliksa Lewandowskiego posterunek żandarmeryi w Chwałowicach 69 K 40 h, zebrał tam podczas poświęcenia cmentarza wojennego.

Dla biednej staruszki złożył w administracyi „Nowej Reformy” ks. Szwajkowski 3 K.

Podziękowanie. Wszystkim, którzy s. p. mężowi memu JULIANOWI ŁATKIEWICZOWI pospieszyli oddać ostatnią usługę, zwłaszcza Przewielbnym księżom Szumskiemu, Krapie i Fitakowi, jak również tym wszystkim, którzy im przelali słowa pociechy, składam tą drogą serdeczne „Bóg zapłać!”

Wdowa. 8328

Towarzystwo „Tungsram”, Wiedeń IV., plac Müllwaida Nr 1. 7507-18

Dr Władysław Karajewicz lekarz chorób wewnętrznych ordynuje od godz. 3 do 5 popoł. od 1 listopada Basztowa 1.

Dentysta Dr Tadeusz Kasprzycki ze Lwowa, ordynuje obecnie: WIEDEN, I., Rotenturmstrasse Nr 5, I. piętro. 7698-10

Przy epidemiach chorobach zarazliwych Mattoniego najskuteczniejszy środek ochronny Giesshubler szczawa

Dr W. Kowenicki lekarz chorób wewnętrznych i kobiecych ordynuje od godz. 2—4 po południu ulica Karmelicka L. 7. 7438-3

Wielkość wojna. Los jeńców w Serbii. (Tel. o. k. Biura koresp.) Wiedeń, 27 listopada. Wiedeński komitet Czerwonego Krzyża dla opieki nad jeńcami wojennymi otrzymał wczoraj od wiarygodnej, zaufanej osoby z zagranicy neutralnej wiadomość telegraficzną, że osobistość ta otrzymała od komendanta jeńców wojennych w Serbii, podporucznika Szapencza depeszę, datowaną z Prizrenu 19 b. m., w której Szapencz zapewnia, że ze względów humanitarnych wypełniając swój obowiązek jako komendant wszystkich jeńców wojennych, używa wszystkich swoich sił, aby interweniować na rzecz tychże, o ile na to chwilowe okoliczności pozwalają. Los jeńców leży mu na sercu.

Zapowiedź wielkich walk w Kurlandyi. (Tel. wł. „Nowej Reformy.”) Chrystiania, 27 listopada. Rosyjscy korespondenci wojenni twierdzą, że w najbliższym czasie przyjdzie do nowych wielkich walk na terenie Kurlandyi.

Komunikat rosyjski. (Telegram o. k. Biura koresp.) Wiedeń, 27 listopada. Z kwatery prasowej wojennej donoszą: Sprawozdanie rosyjskiego sztabu generalnego z 25 bm.: Wczoraj pod wieczór Niemcy próbowali pousnąć się naprzód ku Kemern (na północny wschód od Tukumu). Odparto ich. Przy folwarku Bersenunde walka trwa dalej. Przy zajeciu wzgórza jednego z tył okolicy wojska nasze wzięły 100 Niemców do niewoli i zdobyły 6 karabinów maszynowych. Na krańcu południowo zachodnim jeziora Swenten wojska nasze znow pousnęły się naprzód. Nieprzyjaciel zaatakował poraz wtóry tę cieśninę bez skutku tudzież rowy strzeleckie, które stracił był kilka dni temu. W okolicy Smorgoni nieprzyjaciel w kilku miejscach otworzył silny ogień artyleryi. Na południowy zachód okolicy Pińska na prawym brzegu Strumienia zaatakował nieprzyjaciel wieś Komory, 14 km. na wschód od jeziora Nobel. Został odparty. Po szeregu walk wieś została w naszym ręku.

W okolicy wsi Siemikowce na północny zachód od Trembowli nad Strypy wojska nasze zaatakowały nieprzyjaciela i wyparły go poza rzekę. Tutaj część nieprzyjaciół zniszczono ogniem, część utonęła w rzece. Przeszło 100 zabitych i ciężko rannych pozostało na polu walki. Na reszcie frontu w Galicyi w kilku miejscach żywa walka artyleryi. Zauważono, że nieprzyjaciel często posługuje się gazami, wywołującymi izy.

Głód w Rosyi. (Tel. wł. „N. Reformy.”) Wiedeń, 27 listopada. „Zeit” donosi z Berlina: „Tagliche Rundschau” otrzymuje wiadomość z Kopenhagi: Kłeska głodowa w Rosyi rozprzostrzała się coraz bardziej. Cały Kaukaz jest bez chleba. Dzienniki obawiają się rozruchów głodowych.

„Birziewija Wiedomosti” piszą: Minister spraw wewnętrznych przedstawił radzie ministeryalnej wnioski, by szereg powiatów z powodu całkowitego braku środków żywności ogłosił jako zagrożone kłeską głodu. Do wniosku tego dołączone było wyczerpujące pismem umotyowanie. (Telegram własny „Nowej Reformy.”)

Petersburg, 27 listopada. „Birziewija Wiedomosti” donoszą: Niema nadziei, by można było dostarczyć dla Petersburga podostatkiem mięsa, ponieważ komenderujący armii południowo-zachodniej wojsku mięsa z Rosyi południowo-zachodniej. Także w innych częściach kraju obfitujących

Wiedomości naukowe, literackie i artystyczne. — W wydawnictwa Instytutu ekonomicznego N. K. N. w Krakowie. — Wydziałem Instytutu ekonomicznego wysłał obecnie praca posta, profesora dra Józefa Buzka, pod tytułem: „Pogład na wzrost ludności ziem polskiej”. — Praca ta jednego z najznakomitszych polskich uczonych obejmuje bogaty materiał faktyczny, dotyczący wzrostu ludności i najważniejszych warunków ekonomicznych tego wzrostu.

Jako zeszyt drugi wydawnictw Instytutu ekonomicznego N. K. N. tworzy praca s. p. Edwarda Milewskiego, znanego badacza kooperatywy, pod tytułem: „Kooperacya i jej znaczenie w Polsce”. — Cena niezwykle żywo napisanej pracy Edwarda Milewskiego, wynosi 1 K 50 h i jest na składzie głównym w księgarni Krzyżanowskiego.

Jak wiadomo, Instytut ekonomiczny i pragnie w swoich wydawnictwach ściśle naukowych, lecz przystępnych dla ogółu, dać całokształt stosunków gospodarczych na ziemiach polskich. — Jako dalsze wydawnictwa ukazały się: praca prof. dra Antoniego Górskiego pod tytułem „Braki produkcji krajowej”. — Praca profesora politelni, Edwina Hauswolda, pod tytułem „Przemysł na ziemiach polskich”. — Doc. dra Krausego pod tytułem „Rolnictwo polskie”. — Dra Zdzisława Słuszkowicza pod tytułem „Handel na ziemiach polskich”. — Dra Leona Biegeleisena pod tytułem „Gospodarstwo polskie i emigracya sezonowej”. i t. d.

W sprawach wydawnictw udziela wszelkich wyjaśnień sekretarz Instytutu ekonomicznego N. K. N., Kraków, ulica Krowoderska L. 26, dr Leon Biegeleisen.

W bydo wydanoby podobne zakazy. W Petersburgu istnieje tylko mięso baranie.

Powołanie rocznika 1917 we Francyi. (Tel. własny „Nowej Reformy.”) Kolonia, 27 listopada. Biuro Reutersa donosi z Paryża: Komisyja wojskowa postanowiła w dniu 12 grudnia 1915 powołać pod broń rocznik 1917.

Nowe kredyty we Francyi. (Tel. o. k. Biura koresp.) Paryż, 27 listopada. Minister finansów Ribot przedłożył Izbie projekt ustawy dla otwarcia tymczasowego kredytu w wysokości 8.172.817.600 fr. na pierwszy kwartał r. 1916. W uzasadnieniu oświadczył Ribot, że finansowe położenie Francyi wcale nie jest niepokojące, i że Francyi udało się podczas 16 miesięcy wojny wszystkie wydatki pokryć, nie naruszając kredytu Banku Francuskiego, ani nie pokładając nowych ciężarów na podatników.

Jeden komendant na zachodzie. (Tel. o. k. Biura koresp.) Londyn, 27 listopada. W Izbie niższej w odpowiedzi na pytanie oświadczył prezydent gabinetu Asquith, że uznano za rzecz wskazaną, by wszystkie wojska lądowe Anglii i Francyi na froncie zachodnim poddać pod rozkazy jednego naczelnego komendanta.

Akcya w sprawie uwolnienia psów w niemieckim. (Telegram własny „Nowej Reformy.”) Wiedeń, 27 listopada. „N. W. Tagblatt” doniada się, że prezydent ministrów hr. Stürgkh wydzwołył akcyę dyplomatyczną, w celu uwolnienia uprowadzonych do Rosyi psów Breitera, Okuniewskiego, Petyckiego oraz wieziących do niewoli Malika. Hr. Stürgkh wystosował do ministra spraw zagranicznych Buriana pismo z prośbą o energiczne zażądanie wydania rzeczonych psów, co Burian przyrzekł.

Telefoniczne i telegraficzne wiadomości c. k. Biura koresp. z dnia 27 listopada. Odnaczenia. Wiedeń, 27 listopada. „Streffleurs Militärbblatt” ogłasza: Cesarz nadał order Leopolda I klasy z dekoracyją wojenną hr. Karolowi Kirchbachowi w uznaniu zwycięskiego dowodzenia kopusem przed nieprzyjacielem.

Ostrzeżenie. Wiedeń. W ostatnim czasie powtarzały się próby sprzedawania w Austrii losów klasowych zagranicznych. Ostrzeżenie się tedy publicznie przed kupowaniem zagranicznych lub węgierskich losów klasowych, ponieważ to jest ustawowo zakazane i surowo karane.

Ograniczenie mleka dla celów zbytku. Wiedeń. Panująca szczupłość zapasów mleka i konieczność zapewnienia wśród wszelkich warunków pokrycia zapotrzebowania mleka dla dzieci, karmiących matek i chorych, skłoniła rząd do szeregu zarządzeń na podstawie rozporządzenia ministeryalnego, które jutro ma się pojawić w „Wiener Ztg.”. Zarządzenia te mają na celu ograniczenie mleka w używaniu na cele zbytkowne i techniczne, aby o ile możności jak największe ilości mleka pełnego utrzymany dla powszechnej konsumpcji.

Obbęcie fabryk przetwórczych przez rząd. Moskwa. „Russkoje Słowo” donosi, że zakłady przetwórcze mają przejść w administracyę państwa. Wielu członków kas chorych fabryk przetwórczych uwieziono za ruch rewolucyjny.

Przerwany wykład. Kopenhaga. „National Tidende” donosi, że znany francuski chirurg, Doyen, podczas swego wykładu w Sorbonie został wyświstany, ponieważ oświadczył, że we Francyi mianuje się profesorów wyłącznie z punktu widzenia sympatyi politycznych. Ludzie, których we Francyi proklamują jako mężów nauki, zagranicą uważają za zera. Słuchacze zaczęli protestować, gdy profesor w dalszym ciągu powiadał, że studenci obyech krajów mają słuszną, jeżeli wolą uniwersytety niemieckie, gdzie profesorowie mają sławę światową i gdzie studenci mają najnowsze laboratorya. Przy tych słowach przerwało mowcy okrzykami: Wyrzucić go! Niech idzie do rowów strzeleckich! Halas nie pozwólił profesorowi dalej wykladać.

SKŁADKI. Dla głodnych Warszawy złożyli w administracyi „Nowej Reformy”: Dr Jadwiga Olszewska z Dolnej Tużli 50 K; Antonina Szeziurowska 9 K od siebie i dzieci szkolnych w Falejówce; dr W. Machowski 44 K, zebrał w Dubiecku; Edward Harlander 12 K 50 h.

Na Kolumnę Legionów złożyli w administracyi „Nowej Reformy”: Janina Spanbauer imieniem Ligi kobiet w Suchy 100 K; dr Jan Przemyski imieniem lekarzy w Gorlicach 30 K zam. wieńca na trumnę s. p. dra Katyńskiego; uczniowie VII kl. I szkoły realnej w Krakowie 60 K za inieatywą gospodarza klasy, prof. Zygmunta Gwizdały.

Na „Gwiazdkę dla legionistów” złożył w administracyi „Nowej Reformy” Leopold Schneider 14 K, zebrał na chrzcinach u pp. Zawosłaków.

Na fundusz wdów i sierot po legionistach złożyli w administracyi „Nowej Reformy”: Wilhelm Machnicki 120 K 49 h, zebrał w urzędzie podatkowym w Bochni (takąsamą kwotę na komitet op. nad b. legionistami); pułkownikowa Jadwiga Kostecka 10 K; dr Ludwik Midowicz 20 K zam. wieńca na trumnę s. p. Kazimierzy Le-Mer

Na Legiony polskie złożyła w administracyi „Nowej Reformy” dr Jadwiga Olszewska z Dolnej Tużli 100 K (i na inne cele 150 K).</

